

secum trahit: denique quod utrinque circa Deum tanquam bonum summum aut finem objectivum animus hominis occupatur, licet actus ipsi hujus & alterius vitæ, circa Deum tanquam summum bonum occupati, inter se recte distingvantur ac distingvi omnino debeant. Quæ quidem ad consensum Nostratum ostendendum & occasionem cavillandi adversariis præcidendam dicta sufficient.

LXIX. Cæterum quod in hactenus recensitis actibus intellectus & voluntatis revera consistat prægustus aliquis vitæ æternæ in vita præsente citra difficultatem ostendi potest. Certum est, Deum esse ultimum illud & plane summum bonum, quod a se est, & a quo res aliae omnes bonitatem suam habent: quodque proinde propter se, non propter aliud expetendum est, & quo obtento appetitus hominis satiatur & quiescit, seu homo beatur. Certum etiam est, hominem Deo velut summo bono, & ad consequendam in eo beatitudinem, *potiri* per operationem intellectus, seu *cognitionem* perfectissimam, qua homo Deo conjungatur: eundem frui Dei per actum *Amoris* intensissimum, quo ei, tanquam bono suo cognito, inhæreat, propter ipsum: unde resultat *gaudium*, seu blanda voluntatis in bono præsente acquiescentia. Confer, quæ diximus §. VII. In quo igitur alio collocabimus prægustum beatitudinis, quam in actibus circa Deum, summum Bonum nostrum, in hac vita occupatis, atque analogam quandam ad actus vitæ alterius, in quibus ultima beatitudo consistit, habentibus? Nempe sicut homo peccator in hac vita Deo tanquam Bono summo quodammodo potitur per actum Fidei in Christum, qua Deo reconciliatur; ita certum est, eum hac ipsa operatione eo perduci, ut impetrata remissione peccatorum, Deum gratia sua sibi intime præsentem, propitium, faventemque & plenioris post hanc vitam felicitatis consequendæ causam, cognoscat: qui prægustus est ipsius visionis beatificæ aut intuitivæ, in vita altera locum habituræ. Quando autem homo Deo per Christum reconciliato per actum Amoris in vita inhæret propter ipsum, & cum Davide dicit: *Quis mibi*

G

in